

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 288/2018
05.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Зечевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Паркинг сервис“ из ..., чији је пуномоћник Александар Бојков адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1962/17 од 02.10.2017. године, у седници већа одржаној дана 05.12.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду 1962/17 од 02.10.2017. године тако што **СЕ ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Новом Саду П1 179/2017 од 01.06.2017. године у ставу другом и делу става трећег изреке којим је обавезан тужени да на име накнаде регреса за годишњи одмор за период од априла до децембра 2015. године исплати тужиоцу, поред правноснажно досуђеног износа од 12.880,00 динара са законском затезном каматом од 01.01.2016. године до исплате, и износ од 855,73 динара са законском затезном каматом од 01.01.2016. године, и **ОДБИЈА** захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да на име накнаде трошкова поступка по ревизији исплати тужиоцу износ од 21.500,00 динара у року од осам дана од дана достављања преписа пресуде, под претњом принудног извршења.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 179/2017 од 01.06.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор литиспенденције. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име дела неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за период од априла до децембра 2015. године, исплати износ до 13.735,95 динара са законском затезном каматом од 01.01.2016. године до исплате у року од осам дана од дана правноснажности одлуке под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 47.134,00 динара са законском затезном каматом почев од

дана доношења одлуке до исплате, у року од осам дана од дана правноснажности одлуке под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1962/17 од 02.10.2017. године, ставом првим изреке, пресуда Основног суда у Новом Саду П1 179/2017 од 01.06.2017. године је делимично преиначена тако што је одбијен захтев тужиоца за исплату накнаде на име регреса за период од априла до децембра 2015. године преко износа од 12.880,22 динара са законском затезном каматом од 01.01.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 13.900,00 динара у року од осам дана.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога, ради уједначавања судске праксе и разматрања питања од општег интереса.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да је тужиочева ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка које су чланом 407. став 1. тачке 2. и 3. ЗПП предвиђене као разлог за овај ванредни правни лек.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу на неодређено време код туженог од 03.11.2011. године, на радном месту контролор паркирања. Уговором о раду, између осталог је предвиђено да се регрес за коришћење годишњег одмора исплаћује у складу са важећим програмом пословања, а најкасније закључно са децембром месецом текуће године (члан 8). Анексом уговора о раду од 18.09.2014. године утврђено је право тужиоца на регрес за коришћење годишњег одмора у висини 75% од просечне зараде по запосленом у привреди Републике Србије, како је било прописано одредбом члана 54. Колективног уговора код туженог од 18.08.2011. године и чланом 59. Колективног уговора код туженог од 30.09.2015. године, као и чланом 42. Посебног колективног уговора за јавна, комунална и друга јавна предузећа Града Новог Сада („Службени лист Града Новог Сада“, број 21/13 ... 46/14). Тужилац је у 2015. години имао право на годишњи одмор у трајању од 29 радних дана који је у целини искористио. У спорном периоду од априла до децембра 2015. године тужени није исплаћивао накнаду трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора у висини утврђеној његовим колективним уговорима, али ни у висини обрачунатој према Посебном колективном уговору за јавна, комунална и друга јавна предузећа Града Новог Сада, већ у мањем износу од 10.255,22 динара нето. Према програму пословања за 2015. годину, за коју је тужени добио сагласност, на синтетичком конту 520 (трошкови зарада, накнада зараде и остали лични

расходи) остала су неутрошена - расположива средства која су била довољна да се у целости тужиоцу исплати разлика између плаћене накнаде за регрес и накнаде на коју би имао право применом означених одредби колективних уговора код туженог, односно одредбе Посебног колективног уговора за јавна, комунална и друга јавна предузећа Града Новог Сада. Припадајући регрес за спорни период износи 24.091,17 динара нето, тако да тужиоцу није исплаћено 13.735,95 динара. Тужени је признао тужбени захтев до износа од 12.880,22 динара, сразмерно висини неутрошених средства за зараде која су довољна за исплату регреса свим запосленима у висини од 93,77% припадајућег регреса.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 118. тачка 1. Закона о раду усвојио тужбени захтев и обавезао туженог на исплату накнаде за регрес у износу од 17.735,95 динара. По налажењу тог суда, укупна планирана средства за зараду, накнаде зараде и остале расходе (конто 52) нису искоришћена у целости и преостало је довољно неутрошених средстава за исплату укупне разлике накнаде за регрес за све запослене, па и за тужиоца.

По налажењу другостепеног суда, тужени је јано предузеће чији је оснивач Град Нови Сад, тако да је његово пословање регулисано Законом о јавним предузећима и Уредбом о начину и контроли обрачуна и исплате зараде у јавним предузећима („Службени гласник Републике Србије“, број 27/14). Одредбе наведеног закона (члан 50. став 2. и 3) и подзаконског акта (чланови 1. и 2) ограничавају туженог да, под претњом прописаних санкција, самостално доноси општи акт којима се уређују питања зарада и других примања, као и да врши обрачун и исплату без претходно добијене сагласности Владе, па тиме и да прераспоређује и исплаћује средства за друге намене унутар одређеног конта. С`обзиром на утврђену чињеницу да је тужени, у складу са програмом пословања, у оквиру планираног укупног износа средстава за зараде запослених (у која су урачуната и средства за накнаду трошкова регреса) имао неутрошених средстава довољних да се накнада за регрес тужиоцу може исплатити само до признатог износа од 12.880,22 динара, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев за исплату износа од још 855,37 динара.

Врховни касациони суд налази да се ревизијом тужиоца у овом спору основано указује на погрешну примену материјалног права.

Тужени није могао ускратити тужиоцу право признато законом и зато тужиоцу припада тражена накнада регреса у висини утврђеној колективним уговором код туженог, којим је и сам тужени признао запосленима ово право. Околност што тужени програмом пословања није предвидео новчана средства и за ову намену, не ослобађа га обавезе да поступа у складу са појединачним и општим актима о раду. План и програм пословања туженог послодавца не може дерогирати одредбе општих аутономних извора радног права и обавезе туженог из уговора о раду и анекса уговора о раду закључених са тужиоцем, с`обзиром да су закључени на основу Закона о раду као императивног прописа. Због тога

тужилац има право на накнаду трошкова регреса за коришћење годишњег одмора у складу са уговором о раду, колективним уговорима код туженог и Посебним колективним уговором за јавна, комунална и друга јавна предузећа Града Новог Сада, због чега је преиначена пресуда другостепеног суда тако што је одбијена жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у делу којим је тужени обавезан да по том основу исплати тужиоцу износ од још 855,75 динара са припадајућом затезном каматом.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлука о захтеву тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у другом ставу изреке, донета је применом члана 165. став 2. у вези са члановима 153. став 1. и 154. ЗПП. Тужиоцу су зато досуђени трошкови поступка по ванредном правном леку у укупном износу од 21.500,00 динара, и то за састав ревизије у износу од 12.000,00 динара, судску таксу за ревизију у износу од 3.800,00 динара и одлуку по ревизији у износу од 5.700,00 динара које су одмерене примером важеће Адвокатске и Таксене тарифе.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић